

Sisukord

Eessõna <i>Boldizsár M. Nagy</i>	7
Rubiinpunane lind <i>Krisztina Rita Molnár</i>	11
Lehepruun <i>Eszter Gangl</i>	20
Muinasjutt nõiast <i>István Lakatos</i>	29
Jääkuningas <i>Judit B. Tóth</i>	39
Raua-Laci <i>Andrea Tompa</i>	49
Hiiglasetapja Margaret <i>Dóra Gimesi</i>	61
Kitsekese sarved <i>Edit Szűcs</i>	75
Röövitud kuningatütar <i>Edit Pengő</i>	87
Roosi ballil <i>Judit Ágnes Kiss</i>	98
Pisi-Liisi suur seiklus <i>Noémi Rebeka Horváth</i>	103
Kincső ja Karola <i>Sára Harka</i>	113
Kolme kõrvaga jänes Trivadar <i>Kriszta Kasza</i>	124
Keeruline joogikõrs <i>Edina Kertész</i>	133
Suur Alfredo <i>Orsolya Ruff</i>	141
Saatku sind alati õnn, Batbaján! <i>Efi</i>	152
Liisi võrratu elu <i>Petra Finy</i>	165
Printsi kosjad <i>Zoltán Cseh</i>	170
Autorid	179

Eessõna

Meil kõigil on vaja muinaslugusid. Selliseid, mis kannavad meid ammu möödunud aegadesse ja kaugetesse maadesse, kus kangelased lendavad imeratsul, põgenevad haldjate käest vangistusest ja võitlevad lohedega, aga on samal ajal siiski samasugused nagu meie. Võime vaid aimata, mis ajast muinasjutud olemas on olnud, kuid kindel on see, et kõigis teadaolevates ühiskondades alates vanaajast kuni tänapäevani on neid vaja läinud. Kui süveneme muinasjuttude minevikku, avastame, et lood on üle riigipiiride ja läbi kultuuride lennanud nõnda vabalt nagu rändlinnud – nad on kujunenud ja muutunud märkamatuks, nii et ühest ja samast muinasjutust on ringelnud korraga mitusada või lausa mitu tuhat versiooni, millest igaüks kannab endas seda isiklikku kogemust ja maailmanägemust, mida jutustaja ja kuulajad omaks on pidanud. Selleks ajaks, kui tänapäeval tuntud ja armastatud, lastele mõeldud muinasjutud trükivalgust nägid, olid nad läbi käinud juba pika ja seiklusriikka teekonna – neisse oli talletunud paljude kultuuride omavahel lootusetult ühte põimunud märgisüsteem, ent samavõrra mõjutasid neid ka keskaegsed vulgaarsed täiskasvanute muinasjutud ja sopakirjanduse esimesed viljad ning jutlused. Nagu Tolkien kirjutab: „Lugude ja eelkõige muinasjuttude ajaloost rääkides võime öelda, et Leemepott, Jutupada on alati tulel podisenud ning sellesse on pidevalt lisatud uusi koostisosi, nii hõrke kui tülgestavaid.”*

---

* R. R. Tolkieni esseest „On Fairy Stories” (1939). Tlk.

On üldteada, et sellel, mida me praegu muinasjutuks nimetame, on üsna vähe ühist sellega, mida lihtrahvas kunagi üksteisele jutustas. Eriti kehtib see laste jaoks ümber kirjutatud ja tarbekaubaks muutunud teisenduste kohta, nagu näiteks vendade Grimmide nelikümmend aastat nuditud jutukogu, mida on korduvalt ümber kirjutatud ning mis lõpuks parimate kavatsusega muutus toleaeegses vaimus sobivaks õpetlik-kasvatuslikuks lugemikuks ja kodanikumoraali, väärtuste süsteemi ja tavade vahendajaks. Sarnast tegevust harrastas ka prantslane Charles Perrault, kelle kogutud muinasjutud olid mõeldud jõukamate kihtide lastele. Perrault heitis kõrvale lugudele omase matriarhaalse maailmapildi ning võrreldes oma kaasaegsete naismuinasjutuvestjatega olid tema vaated meeste ja naiste rollidele küllalt konservatiivsed. Sama võib öelda populaarsete ungari muinasjutukogude kohta: nii võib tunduda, et neis elustub teatav arhailine, ühtne muinasungari minevik, kuid need nostalgilised kirjandusteosed on õigupoolest tundmatut päritolu, iidsete lugude tugevalt stiliseeritud ning sageli kristlike elementidega vürtsitatud teisendid. Ärgem unustagem – kuigi lood on püsima jäänud tekstidena, mida nimetatakse muinasjuttudeks, elab muinasjututraditsioon endistviisi edasi praeguses folklooris, seejuures pidevalt muutudes ning sageli protestiks. Meemideks muudetud muinasjutud on tänase päevani massikultuuri rikkalik allikas – see kasutab lugusid uuesti ja tõlgendab neid ümber, koob neist uut kudet kord tõsimeeli, kord irooniliselt või mänguliselt, hoides nii mitmesaja-aastaseid lugusid elus.

See muinasjutukogumik sündis seetõttu, et meie arvates jäävad lood ellu siis, kuid neid võimalikult palju kasutatakse. Ungari lesbide ühing Labrisz palus autoritel, kelle lood on nüüd siin kaante vahel, mingist eripärasest vaatepunktist uuesti jutustada neile

olulisi klassikalisi muinasjutte. Jutte, mis tooksid esile meie ajastu kogemusi, kuid annaksid sõna sellisele kangelasele, kellega saaks samastuda eelkõige väike hulk äärealadele tõrjutud inimesi, ilma et tekst mõjuks didaktiliselt. Meile oli selge, et see pole lihtne ülesanne – tahtsime kokku koguda sellised lood, millel on ennekõike kirjanduslik väärtus, mis ammutavad rikkalikku ainet muinasjututraditsioonist, ning tahtsime vältida lõpptulemuse muutumist rõhutatult „liigutavaks” antoloogiaks, samas pidasime oluliseks, et oma häälega kõneleksid need, kes praeguses Ungaris harva sõna saavad, eriti muinasjutukirjanduses. Meie silme ees seisisid need muinasjutud, mille kaudu omal ajal väljendati vastuidentiteeti – 18. sajandi Prantsuse satiirilised jutud, millesse oli muinasjuttudele omaseid teada-tuntud pööordeid kasutades peidetud tõsine ühiskonnakriitika, või 17. sajandi Itaalia muinasjutud, mille keskmes olid rõhumise ja isikuvabaduse küsimused. Tuletasime meelde selliseid praktiliselt unustatud müüte, muistendeid ja rahvajutte, mis ei ole mahtunud populaarsetesse kogumikesse, sest koostajate hinnangul ei sobinud need kokku nõndanimetatud rahvuslike ja põliste, seega loomulikuks nimetatavate moraalinormidega. Lõpuks hingasime kergendatult – usaldus autorite vastu tasus end ära, kõikides kogumikku valitud lugudes on mingi ainulaadne vägi, need on ühteaegu isiklikud ja üldised, neis on selle teatava leeme podin. Muganduste allikad on hästi tuntud lood, kuid leidub ka lugu kreeka mütoloogiast, üks iiri rahvajutt ning muidugi klassikalisi muinasjutte. Proosatekstide kõrvale mahtus ka üks värssjutustus, täpsemalt ühe näidendi töötlus, nii sai lõpptulemus tõeliselt mitmekesine.

Labrisz ei pöördunud üksnes elukutseliste kirjanike poole, vaid kuulutas välja ka loomekonkursi algajatele autoritele, kellelt

saabus ligi sada võistlustööd. Lõpuks pääsesid kogumikku üheksa tuntud kirjaniku ja kaheksa noore autori lood. Projektiga liitus ka Inimõiguste Hariduse Koolitajate Võrgustik (*Emberi Jogi Nevelők Hálózata, EJHA*), mille liikmed on inimõiguste edendamises huvitatud, hariduses ja kasvatusvaldkonnas tegutsevad eraisikud. Meie ühine eesmärk on see, et „Imedeilma” lood jõuaksid võimalikult paljude inimesteni, niisiis koostasid võrgustiku liikmed raamatu juurde lasteaias ja koolis kasutamiseks mõeldud aktiivtööde juhendid, mis on (ungarikeelsena) saadaval EJHA kodulehel.

Soovisime, et muinasjutte illustreeriks niisugune kunstnik, kes mitte üksnes ei mõista ega armasta klassikalisi muinaslugusid, vaid kelle sisemaailmagi täidaks võluvägi ja haldjatolm – nii langes meie valik Lilla Böleczile.

Loodame, et nii suured kui ka väikesed leiavad antoloogiast sellise loo, mis neid kõnetab. Vahest annab see metsarajale puistatud leivaraasukeste kombel kätte selle suuna, kuhu neil on tarvis minna, ükskõik kuhu see ka ei viiks.

Boldizsár M. Nagy

Rubiinpunane lind

Krisztina Rita Molnár

Lugu, mida tahaksin teile pajatada, ei räägigi päriselt rubiinpunast linnust. Või räägib siiski, aga selleks, et ta saaks õhku tõusta, oma üleni rubiinpunased tiivad laiali laotada ja me kuuleksime lõpuks tema kaugele kõlavat laulu, pean veel üht-teist ütleva.

Esiteks, seda juttu ei mõelnud mina välja. Ma lihtsalt jutustan seda teile, sest minu arvates on see tore lugu. Kummaline ja kurb lugu, mis paneb pikaks ajaks mõtisklema. See on vana lugu, veel neist aegadest, kui kuningad ise kaugetel Kreeka nõlvadel karjas käisid.

Kainis oli imekaunis tütarlaps, sedasorti, kellele ei saa otsagi vaadata, sest ta on nii ilus, et tema sära pimestab. Temast räägitakse, et päikeselegi on lihtsam otsa vaadata kui talle. Pole ime, et ta oli nii kaunis, oli ta ju sündinud Egeuse mere kaldal Tessaalias. Tema isa Elatus oli kasvatanud teda valitsejate kombel, ema Hippea õpetanud teda laulma, juukseid keerulistesse palmikutesse punuma ja mett korjama. Ilusal Kainisel oli palju kosilasi, noor-mehed teistestki linnadest oleks ta hea meelega naiseks võtnud, riburada pidi vooris noori mehi sisse ja välja, igauks lootis, et ehk langeb imeilusa Kainise valik just temale. Heakene küll, aga Kainis – kujutage pilti, tuleb ka seda ette – ei tahtnud endale meest. Tema eelistas üksinda olla. Merekaldal üksinda jalutada. Kohe, kui ta oli hommikueineks söönud veidi Kreeka pähkleid meega ja pistnud juustesse lumivalgeid apelsiniõisi või lillakaid oleandriõisi, asus ta teele. Üksi olles ei läinud ta ainult kodunt eemale, vaid käis ka mõtetes kaugeid radu. Ta unistas seiklustest, merel üle elatud tormidest, kui temagi seisab tekil tuules nagu vapraimad mehed. Jahikäigust, kus ka tema jälitab hirvi ja teisi metsloomi.

Mere äärde sammudes ümises ta emalt kuulnud rõõmsaid viise ning korjas ilusa kujuga kivikesi ja teokarpe.

*Olla elus! Armastan sind, rubiinkoit!
Sulnis laul on mul täna sulle laulda!
Rõõmust tantsu löövad mu hää, mu meelgi,
justkui ma lendaks!*

Teda ei häirinud, et rannal kõndides sattusid liivaterad ta kuldsetesse sandaalidesse ja kõditasid ta jalataldu. Aeg-ajalt istus ta suurele lamedale kivile, lasi sandaalirihmad valla ja raputas keerlevad sädelevad liivaterad välja. Seejärel läks ta merele lähemale ja pistis esialgu käed, siis aga ka jalad lahe päikesesooja madalasse vette. Ta armastas vett, talle meeldis, kuidas kivikeste värv vee all palju erkamaks muutus ja ta vaatas imetlusega, kuidas nende vahelt välja pugunud erakvähid merepõhjas liiguvad. Vees tundusid tillukeste vähkide jalad, kalda äärde uhutud teokarpide spiraalne muster ja tühjade merikarpide keermed palju suuremad. Samas ta ka pelgas vett, seda kaugusesse kaduvat ääretust. Kunagi ei võinud kindel olla, millal lained vihastavad, millal puhkeb torm, millal raevunud vesi kõrgusse paiskub ja vihased lainekeeled lahte ümbritsevaid tohutuid kaljuseinu nilpsama hakkavad. Aga nagu tihti juhtub, oli uudishimu hirmust kangem. Tõsi, tema ema Hippea hoiatas teda sageli, kui tüdruk ihuüksi jalutama läks, ja pani talle südamele, et ta oleks ettevaatlik, sest meri on sama ettearvamatu nagu tema valitseja, kolmhargiga Poseidon. Ema selgitas tütrele, et kõik ettearvamatu on ohtlik, seetõttu on parem sellest eemale hoida. Ent Kainis ei võtnud ema nõuandeid küllalt tõsiselt. Miks ma peaksin nii ettevaatlik olema, mõtles ta endamisi ja kehtitas muretult õlgu. Ma oskan ennast hoida! Ja merel on nii palju üllatusi varuks! Ja kes teab, ehk kohtun ühel päeval Poseidoni endaga!

Ühel päeval seadis Kainis sammud harjumuspäraselt mere äärde

uusi aardeid otsima. Ta pistis oma eebenmustadesse juustesse purpurpunase hibiskiõie. Tuul puhus ta põsed korallroosaks, ta huuled läikisid veel hommikul söödud meest. Ta ei osanud arvata, et kolmhargiga Poseidon oli valinud sel pärastlõunal endale puhkamiseks just tema armsa lahesopi. Tõus polnud veel taandunud, mistõttu oli vesi ümber lahe pehme liiva veel päris kõrge. Kainis jäi seisma otse vee piirile, et mõõn ära oodata. Ta rõõmustas alati, kui sai tõusu taandumist jälgida, teda haaras endasse vaatepilt, kuidas vesi silub liiva nõnda siledaks, otsekui oleks maha laotatud linane rätik. Rääkimata sellest, kuidas rand oli pärast tõusu kaetud värviliste teokarpide, merisiilikute kodade ja tindikala luudega. Need olid aarded, mille vesi oli mere sügavusest talle toonud.

Ainult talle.

Et ta kõik oma korvi paneks, kõik leitu siis apelsinide või granaatõunte eest õdedele annaks, kes sellest kaelakee või vöö põimiks.

Kui merede valitseja Poseidon nägi laulu leelutavat kaunitari lähenemas, kerkis temas rõõm otsekui tulvalaine. Ta tundis, et peab tütarlast jalamaid embama.

Seetõttu – säärast asja polnud veel kunagi varem ette tulnud – ei hakanud vesi tasapisi tagasi tõmbuma nagu alati pärast tõusu ja enne mõõna, vaid jäi oma valitsejale Poseidonile kuuletudes rannale. Lained silitasid Kainise varbaid. Seejärel kerkis veest sinisejuukseline merejumal.

„Tervitan sind oma kuningriigi piiril! Näen, et sulle meeldib vee läheduses uidata. On alles julgus! See ei üllata mind, meri pole ju ohutu, aga ta on siiski imeline nähtus. Ma ei ole vist näinudki sinu juustest läikivamaid musti kiharaid. Kas olen märganud sinu huultest säravamaid punaseid koralle! Küsi ükskõik mida, tõotan, et täidan su soovi, kui saan sind vaid korra suudelda.

Kainis ehmus vaid hetkeks. Vaid sisimas. Muidugi tulid tal ema hoiatussõnad meelde. Ent mõttes kehtitas ta jälle õlgu. Ta isegi naeratas kergelt. Ise jälgis hoolega, et merevalitseja seda ei märkaks.

„Minagi tervitan sind, kõikvõimas merede valitseja, vägev Poseidon! Kas võin sinult tõepoolest paluda ükskõik mida?” päris ta, et pisut aega võita.

„Sinutaoline ime on surelike hulgas haruldane. Seepärast otsustasin, et võid minult ükskõik mida paluda. Ütle ainult, mida soovid! Mida sa ka ei paluks, selle sa saad, ma ei keeldu!”

„Kas vannud?”

„Vannun, tõesõna!”

„Hästi, ma usun sind, tormivoogude isand,” vastas Kainis. „Kui täidad mu soovi, täidan ka sinu oma.”

„Mida sa siis soovid?” küsis Poseidon läbematult.

Kainis ei kulutanud hetkegi mõtlemiseks ja sõnad valgusid ta suust, nagu kuuseseemned pudenevad kábist kuumal päeval.

„Esiialgu kavatsesin endale paluda sinu kolmharki, millega saab tormi vallandada ja vaigistada. Missugune võim mul oleks, kui selle enda kätte saaksin! Aga vaata, ma ei ole ahne. Ma palun vaid, et muudaksid mind meheks!”

Poseidon tardus hetkeks üllatusest. Säärast palvet polnud ta oodanud. Isegi tuul vaibus selleks silmapilguks. Aga jumal peab oma lubaduse täitma. Merejumal noogutas aeglaselt. Ta sinised juuksed langesid laubale.

„Sain su soovist aru,” vastas ta nukralt. Kui ta uuesti pilgu tõstis ja Kainist vaatas, ei näinud ta enam tütarlast, vaid vahvat noort meest. Poseidon silmitses teda hoolega. „Ma vabastan su oma lubaduse täitmisest,” lisas ta.

„Aitäh,” vastas Kaineus madalaks muutunud häälega. Nüüd seisis ta seal juba meherõivastes. Ta käelihased pungitasid nagu küpsed granaatõunad. Habras tütarlapsekeha oli kadunud, pikemaks muutunud, jõud jalgades mitmekordistunud. Ent tema juuksekiharad läikisid ikka sama kaunilt, ta huuled särasid ikka sama korallpunaselt nagu siis, kui jumal teda esimest korda silmas.

„Sa veel näed, et mu palve polnud asjatu! Saad veel uhkust tunda,

et mind aitasid!” hüüdis ta Poseidonile. Jumal oli ometi surematu ja teadis, et poiss räägib tõtt. Nii tegi merede valitseja talle küsimatagi lisaks veel ühe kingituse – ta muutis noormehe haavamatuks, otsekui kataks tema keha raud, mitte nahk, nii et ükski surelik maa peal ei saaks teda haavata.

Nii elas Kaineus segamatult aastaid, temast sai säärane kangelane, et ta nimi kirjutati lausa kõige suuremate kangelaste, argonautide hulka. Koos kõige vapramate Kreeka sangaritega võttis ta ette ohtliku mereteed Argol, et lohemaos käest kuldvillak tagasi tuua. Ta osales ka tollel jahiretkel, kui Artemis saatis Kalydonile kohutava, määrtseva metssea ja kus parimad sangarid aitasid hirmsa elaja tappa. Võiksime tema kuulsusrikaste tegude loetelu jätkata, aga praegu jutustan teile selle ainsa, mille pean jutustama, et saaksime lõpuks heita pilgu ka rubiinpunasele linnule, nagu lubatud. Võite juba aimata, et juttu tuleb Kaineuse viimasest heitlusest. Viimasest, mis leidis aset ei kusagil mujal kui lapiidide kuninga Peirithoose pulmapeol.

Nagu komme ette näeb, kutsus kuningas pulma külalised. Esiteks tublid lapiidid, aga ka kentaurid, need veidrad poolenisti inimese, poolenisti hobuse kehaga olendid, kes, nagu peagi selgub, pole mitte ainult kehalt, vaid ka hingelt üksnes pooleldi inimesed. Kuidas tal üldse tuli pähe kutsuda poolmetsikud kentaurid suurejoonelistele pidustustele? Ei muul põhjusel, kui et nad olid omavahel mingil keerulisel moel kuidagi kaugelt sugulased. Kes seda enam teab, kuidas täpselt. Aga kuningas ei tahtnud neidki solvata, ta oli enne pulmi väga suurelises meeleolus. Mõnda aega kestsid pidustused nagu kord ja kohus, magus vein voolas külaliste klaasidesse, tammistel laudadel olid kuhjas hõrgud praed, reas oliivi- ja juustuvaagnad, rikkalikult garneeritud magusate viinamarjakobarate, granaatõunte ja apelsinidega. Aeg kulges sündsalt. Lapiidid ja kentaurid pidutsesid ühtviisi lõbusalt, kuni ... Kuni! Oh õnnetust, üks hetk ja kõik on rikutud! Üks kentaur, kes oli kindla peale liiga usinasti klaasi põhja

vaadanud, see tähendab rosinavein oli talle pähe hakanud (teate, mida see tähendab – kindlasti oli ta sigalakku täis, ehkki ta keha oli poolenisti hobuse oma; pealegi pole veel kuuldud lakku täis seast, seevastu inimesest, kes veini joonuna end sea kombel üleval peab, aga küll), niisiis see omadega segi läinud kentaur võttis sõnagi lausumata kätte ja ründas noort pruuti Hippodamiat otsekui arutu, otsekui salakütt. Hämuse pilguga vahtis ta naist, siis sirutas järsku käe, krahmas ta safrankollasest loorist kinni ja rebis selle jõhkralt ära ning pöörase irvega hirnus talle näkku!

Rohkem polnud vapratele lapiididele vaja, nende hulgas ka meie Kaineusele! Sealsamas kargasid nad pidulaua tagant püsti, et noorele pruudile appi tõtata. Tõsilugu! Ega kentauridki paigale jäänud, liudu ümber paisates kargasid nad oma kaimu kõrvale, ja sellele järgnev on sõnul kirjeldamatu. Võite ise ette kujutada, mis juhtub, kui pulmatrall muutub ühtäkki sõjatandriks. Hippodamia ja teda saatvad tütarlapsed põgenesid okstega kaunistatud koopa tagumisse soppi, sangarid ja kentaurid aga, täiesti unustades, et nad on külalised, varjutasid pidusära, tümitasid ja raiusid üksteist, säästmata ennast või vastast. Nad võitlesid, ilma et isegi teaks, mille eest – lõpuks juba ainumalt oma elu eest –, nad raiusid üksteist nii, et langesid kui sügisesed kärbsed. Selles hirmsas tapluses ei jätnud elu vaid mõni kentaur või paar-kolm noort lapiiti. Ka Kaineus võitles seal, tema jõudu mitmekordistas teda äkitselt vallanud sõge viha. Üks kentaur, nime poolest Latreus, nähes, et Kaineus oli juba viiest kentaurist jagu saanud, hakkas noormeest pilkama, torkides tema vanas haavas, meenutades tema kibedat käekäiku.

„Noh Kainis, tüdrukuna sündinud kangelane, mida sa meie hulgast otsid? Sind ei kannata vaadatagi! Olid igavene piripill! Väike plikake! Selleks sa minu silmis ka jääd, taplus pole sinu jaoks! Kao minema! Ketra lõnga, sinu kätte sobib ennem korvike, mitte relv!”

Nende sõnade peale lahvatas Kaineuse viha, kunagine kannatus tuksatas säärase jõuga ja tõukas ta kätt, et Kaineus ründas pilkajat

odaga. Ent kentaurid, kes teadsid, et tema keha on haavamatu, võtsid appi kavaluse.

„Virutame ta pihani maasse! Matame ta kivide ja hiiglaslike puude alla! Just! Katame ta üleni kinni, et me teda rohkem enam ei näeks! Saame tast ükskord lahti! Enne kui ta meist jagu saab!”

Kentaurid ei lärmanud niisama, vaid asusid jalamaid tegutsema. Nad kiskusid kaljusest pinnast üles tammesid ja kuuski koos juurtega, viskasid noormehe peale kaljurahne, et hing Kaineusest kuidagi välja pigistada. Nad muudkui ladusid väsimatult kuhja ta peale. Juba paistis, et nende plaan lähebki korda, nagu kentaurid uskusid. Kuid oma kahjurõõmus ei teadnud ega märganud nad, et kuhjatile kõrvalseisist kurvalt üks lapiidide kangelane, terane Mopsus. Mopsus, kes märkas tookord midagi sellist, millest ta kaaslastele jutustas alles tükk aega hiljem ühel vaikselt õhtul. Niisiis ainult tema nägi sel hirmsal silmapilgul, kui keegi teine enam selgelt ei näinud – otsekui paks udu oleks endasse mähkinud kõik, kes võitluses oma

pidurüü rikkunud külaliste hulgast veel ellu olid jäänud –, et metsatäie kokku kantud puude alt, kui Kaineusest polnud enam midagi paista, tammevõrade vahelt, mis olid Kaineuse pea juba üleni enda alla matnud, lendas korraga üles taevasse imeilus rubiinpunane lind! Rubiinpunane lind! Ja laulis!

*Olla elus! Armastan sind, rubiinkoit!
Sulnis laul on mul täna sulle laulda!
Rõõmust tantsu löövad mu hääl, mu meelgi,
justkui ma lendaks!*

Mopsus polnud säärast lindu näinud kunagi varem ega näinud teda enam ka hiljem. Ent selsamal hetkel teadis ta täpselt, kes liugleb vabana lapiidide ja kentauride peade kohal, kes laulab kõrges valjul, kaugele kostval häälel.